

LocHal
Verhalen

Zes stemmen veel verhalen

Schrijver: Schrijfatelier Woordwerk

Cover: Myrna Spil

ISBN: 9789464925579

© 2024 Atelier Woordwerk

Uitgever: Het Rennend Paard

Inhoud

Voorwoord

De schrijvers

1. Jan Mantel
2. Miri Vogels
3. Kootje Schilders
4. Peter Joziasse
5. Myrna Spil
6. Frans Schuurmans

Woord vooraf

Verhalen vertellen die nog niet geschreven zijn – dat beogen de schrijvers van deze bijzondere bundel. Goed plan, grote klus, is mijn ervaring. Immers: verhalen zijn niet zomaar een samenstel van woorden en zinnen, met een begin, een plot en een eind – en een titel als vlag. Schrijven vergt veel meer van de schrijver.

Verhalen worden niet verzonnen in een scheikunde-lokaal of door kunstmatige intelligentie geproduceerd. Verhalen vertellen is een kunst. Zoiets vergt creativiteit, vakmanschap en vooral: veel zweet, vaak door eindeloos proberen en modelleren. Ook nog in de wetenschap dat schrijven vooral ook de kunst van het weglaten is. Ga ‘r maar aanstaan!

Verhalen bedenken is op zich al een uitdaging. Verhalen uitleveren aan een ander, door de schrijver aan de lezer, wie dat ook mag zijn, is vaak een horde die velen begrijpelijk niet nemen. En er is echt niks mis met huisvlijt. De zes auteurs die bijeen komen in hun WoordLab, zijn de huisvlijt voorbij. Zij leggen de lat bewust hoger.

Deze bundel vol korte verhalen is het bewijs. Zij durven het aan om hun eigen verhalen nu publiekelijk prijs te geven. Hun woord is nu boek geworden. Hun verhalen zijn nu ook bezit van een nog onbekende lezer. Je moet maar durven. Ik prijs Kootje Schilders, Miri Vogels, Peter Joziassie, Myrna Spil, Jan Mantel en Frans Schuurmans voor hun lef.

Deze bundel is thuis op de plek waar hij door de auteurs zelf verwekt is: in de fameuze Tilburgse LocHal, een van de mooiste bibliotheken van Nederland en Europa - en onderdak van het WoordLab. Ook dat maakt deze bundel bijzonder. Beste lezer, nu de schrijvers geschreven hebben,

zijn hun woorden, zinnen, verhalen aan u. Ook dat is vaak een goed plan en een heuse klus. Een boek openslaan vergt vandaag de dag ook moed. Er is zoveel concurrentie van het geschreven woord. Maar: u kunt het aan! Sla deze bundel open en laat u verrassen. Als bonus mag u zelf kiezen waar u begint en waarheen dat u vervolgens leidt in deze bundel vol verhalen. En mocht u als lezer zelf aan het vertellen willen, en een eigen recensie aanbieden? Ik ben zeker dat de auteurs dat op prijs stellen.

Tiny Kox,
Lezer

De schrijvers van Schrijfatelier 'Woordwerk' in de LocHal

Een vaste kern van zes auteurs komt geregeld bij elkaar in het 'WoordLab' van de bibliotheek. Soms schuift er een vriend of vriendin aan die blijft tot inspiratie voor eigen werk is hersteld of aangevuld. Het is weleens dat toekomst hen elders noodt. Zes schrijvers van divers pluimage, ieder in een eigen stijl en ritme.

Kootje Schilders bijvoorbeeld. Als je haar verhalen leest of beter nog beluistert, zit je bij haar achterop de fiets en ze laat je zien hoe mooi de schijnbaar nietige zaken in de wereld kunnen zijn, hoe fragiel of sterk familiebanden kunnen zijn. Kootje is zonder meer de kroniekschrijver van de groep.

Als je wilt horen en lezen over dystopische diepten, over onderhuidse zinderingen dan kan Jan Mantel met zijn rustige stem en gebaren je meevoeren in zijn taalkunst. Jan bezit het vermogen gedachten te kunnen omzetten in lyriek

Miri Vogels volgt haar eigen ritme, je zou het een skapatroon kunnen noemen. Korte uitstapjes naar het buitenland komen voor in haar teksten die moeiteloos columns genoemd kunnen worden. De verhalende teksten zijn veelal gebaseerd op waarnemingen aangevuld met fictie. Miri Vogels zegt over zichzelf dat het kleuren binnen de lijntjes haar niet past.

Myrna Spil schrijft zoals haar gestiek doet vermoeden. In een rocostijl komen haar fantasieën tot leven. Ze kan als geen ander schilderen met woorden. Myrna kan putten uit een welhaast bodemloze put ervaringen ... en dat doet ze dan ook.

Frans Schuurmans heeft het vermogen een wandeling met de hond tot kunst te verheffen, tot iets spannends om te

buigen waarvan je bij het lezen bedenkt ... was ik er maar bij geweest.

Voor caleidoscopische verhalen moet je bij Peter Joziasse aankloppen. Met een licht sensuele ondertoon verzint hij het verleden bijeen. Hij kijkt naar mensen en schrijft graag over wat hen beweegt en drijft. Vergeef het hem van moeilijke woorden te houden die hij in zijn teksten gebruikt.

Het dient gezegd: geen van bovengenoemde schrijvers schuwt het bedenken van woorden die nog niet bedacht zijn. Geen van de schrijvers hierboven deinst terug voor het vertellen van verhalen die nog niet geschreven waren. Dat maakt deze bundel toch extra spannend.

Hoofdstuk 1

Jan Mantel

De locomotiefhal

Stalen vakwerk spanten met zwarte kranen vormen het geraamte van de hal. Glazen puien eromheen laten het zonlicht binnendringen over putten en inrijsporen met rolwagens. Overdwars weggevoerde locs uit de 1600 serie. Met mankracht, soms met meer dan twintig stoere krachtkerels binnengereden om eraan te werken. Meer dan honderd jaar geleden uitgedacht. De transversale opzet heeft decennia zijn diensten geleverd. Van eerste houtloods, honderdveertig jaar geleden, tot locomotiefhal. Nu zo'n honderd jaar geleden werkten er 1259 mannen aan 270 locomotieven. Duizenden noeste werkers hebben hun spierkracht, vakmanschap en soms het leven gegeven aan 'het spoor'.

Jan Wesel (1894-1962), vader van mijn schoonmoeder, werkte in de jaren twintig van de vorige eeuw als onderhoudsman op het spoor. In een moment van onachtzaamheid tijdens het rangeren van een locomotief werd zijn hoofd getroffen door een loc. De stoom was er niet afgehaald waardoor de loc in beweging kwam. Zwaar gewond werd hij afgevoerd naar Amsterdam, waar hij in een speciaal ziekenhuis behandeld werd. Hij is nooit helemaal hersteld van het hersenletsel dat regelmatig epileptische aanvallen veroorzaakte, in de volksmond vallende ziekte. Afgekeurd en met een klein arbeidsongeschiktheidspensioen moest hij in de Barkstraat in Tilburg zijn gezin met vijf dochters zien te onderhouden. Jan Wesel zou met ongeloof gekeken hebben naar de sociale voorzieningen die nu in Nederland bestaan.

Het was sappen in de jaren dertig van de vorige eeuw. Om van de oorlogsjaren die daarna volgden maar niet te spreken. In 2010 moest de werkplaats verhuizen naar industrieterrein Loven. Geen plaats meer in het steeds meer uitbreidende centrum van de stad. Al die industriële gebouwen, verloederd, slecht onderhouden en niet meer functioneel voor de eenentwintigste eeuw, gaven de treinreizigers een triest beeld als de treinen langzaam het station binnenrolden. Lang is er nagedacht, veel is er gepraat en onderhandeld. Politiek, onderwijs, bedrijven en bibliotheek moesten een plan bedenken. Geld moest vrijgemaakt worden. En in navolging van andere initiatieven, zoals dat van meubelontwerper Piet Hein Eek in Eindhoven in het oude Philipsgebouw, is besloten veel van de oude glorie in de Spoorzone te herstellen en aan te passen aan een nieuw concept. Als een van de eerste gebouwen werd de oude locomotiefhal aangepakt.

‘Zorg ervoor dat er een plek ontstaat om te leren, creëren, presenteren, exposeren, ontmoeten of gewoon je prettig thuis te voelen’. Dat werd het motto van politiek en ondernemers. Samen komen op een plek waar Jan Wesel zweet- en bloeddruppels heeft achtergelaten. In 2019 werd de nieuwe ontmoetingsplaats, annex bibliotheek, geopend.

25-1-2044

LS,

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de LocHal in Tilburg, stuur ik dit vlugschrift naar alle belangstellenden die geregistreerd staan in de Wordlab files. Ik doe dit in de oude spelling zoals die in 2024 nog actueel was. U zult bij het lezen merken hoeveel er veranderd is. Tevens kunt u diverse foto's van 25 jaar geleden uploaden in uw persoonlijke chip. U kunt die dan in uw hoofd voorbij laten komen en zien hoe de oude LocHal uit 1935, bij de viering van het vijfjarig bestaan in 2024, in zijn vernieuwde uitstraling er uitzag. De codes vindt u in de bijlage. Burgemeester Jetten heeft in de gemeenteraad voorgesteld om een herdenking te organiseren en stil te staan bij de vele slachtoffers die tijdens de orkaan en de daarop volgende watersnood in 2026 verdronken zijn. In de gm-vlugmails zult u hiervan op de hoogte worden gebracht. Het staat in ieder geval vast dat de LocHal als centrale plaats voor de herdenking in Tilburg zal worden gekozen.

Zeven jaren nadat de bibliotheek in de LocHal in 2019 opende voor het publiek, is het grootste deel van de collectie boeken verwoest door het water dat in die dramatische week van maart 2026 over Brabant en andere delen van Europa uitgestort werd. Een vreselijke ravage door de orkaan, enorme hoeveelheden regen, de uit hun oevers getreden rivieren en kanalen en spuitende putten veranderden de stad in een groot open riool. Kolkend en roterend, alles meenemend, liep de verwoestende stroom de lage delen van de stad binnen. Mensen werden overvallen door windsnelheden van meer dan 250 kilometer per uur en door de plotselinge overstromingen. Duizenden mensen in Brabant kwamen om. Ze verdronken

of werden door de gevolgen van de storm getroffen. Een week bleef het water stijgen en de maanden daarna werden we teruggeworpen in een diepe economische recessie. Tien magere jaren volgden; een ingestorte dienstensector, industrieën lagen stil. Het was een financieel debacle voor alle sectoren. Wederopbouw betekende broodnodige spierkracht van velen en matigheid voor allen. Vanaf 2035 kwam de kentering, vooral door de financiële injecties van de Aziatische Unie. De tweehonderd woontorens, ieder 160 meter hoog, verspreid over de Kampina, boden voldoende ruimte voor de door woningnood getroffen bewoners in Brabant. Nieuwe technologieën werden geïmporteerd vanuit China, Korea en Japan. Kernfusie, led voedselproductie, printdownloads in kleine hersenchips en beeldvervoer bracht de bevolking, zij het in een andere vorm, weer terug in de moderne wereld. De LocHal werd als enige gebouw niet afgebroken; het is ons monument geworden van de oude tijd van voor de ramp.

De tijd dat we nog papieren boeken lezen en mensen geabonneerd waren op fysieke dag- en weekbladen. We kunnen ons nu niet meer voorstellen dat de digitale toepassingen toen nog zo beperkt waren en er nog helemaal geen sprake was van finotologie. Toch blijft de LocHal een monument voor de Taal; de schoonheid van woorden blijft, alleen is de weergave nu anders. In het archief van het Wordlab heb ik nog enkele namen gevonden van de toenmalige schrijvers, die in de beginperiode regelmatig in het Wordlab bijeenkwamen en de toenmalige directeur een taalbundel hebben aangeboden op de herdenkingsdag van het vijfjarig bestaan. Na enig speurwerk heb ik de namen kunnen traceren. Slechts een aantal hebben de ramp overleefd en

wonen in A23 (P. Joziasse), A36 (K. Schilders) en B48 (M. Spil) In de bijlage op uw persoonlijke code vindt u een verslag van het gesprek dat de interbewaker van L44 met de inmiddels 80 en 90-jarigen heeft gehad.

Prof. dr. E. van Lierop en dr. M. Plonier

De verwording

De tijd kent geen pauze. Moeten meelopen met het tikken van de universele klok. Persoonlijke doelen nastreven, genen doorgeven. Het begin, hulpeloos. Ontdekken en leren aanpassen, fouten maken. Meegaan in de stroom, sommigen er tegenin. Maar altijd ... verder in tijd. Uiteindelijk kijk je alleen maar terug. Verweerde, doorschijnende handen die geen kracht hebben. Benen dragen niet meer. Afgeschreven. Soms word je veilig omringd door nazaten maar meestal slijt je de minuten opgeborgen in eenzaamheid.

Emile verzet zijn stoel een beetje. Hij kijkt over de begonia's naar beneden en ziet de fietsers in de regen voorbij stuiven om school of werk te bereiken. Hij had graag in het tehuis in de buurt willen zitten, tussen leeftijdsgenoten. Maar er is geen plaats. Nieuw beleid, zo lang mogelijk thuis blijven wonen. De hulp is laat. Hij zit nog met blote benen, die koud aanvoelen. Hij kon het in bed niet langer uithouden en is zonder stok naar zijn stoel gestrompeld. Langzaam buigt hij voorover en probeert zijn voet in de steunkous te steken. Te ver reikt hij voorover en schuift met een smak op de grond. De stoel blijft leeg achter.

Gerda heeft haast. Ze is veel te laat. Het zit tegen vandaag. Verslapen, auto startte niet, een lege fietsband, stromende regen. 'Waar is de tijd dat hij nog het ontbijt maakte en me op weg hielp?' mompelt ze halfslapend. Gerda schudt haar hoofd.

'Voorbij ... voorgoed.' Nu hardop. Ze stampet nog harder op de pedalen. De bestuurder van een donkere auto, die de voorrangsweg negeert, ziet Gerda niet fietsen.

Op het kantoor van de huishulp komt het bericht van de zwaargewonde Gerda hard aan. Het duurt zeker twee uur voordat de centrale post op de hoogte wordt gebracht. Er moet snel gehandeld worden. Cliënten zitten te wachten. De lijst van Gerda wordt erbij gehaald, haastig bellen. Een vervanger wordt opgeroepen.

De huismeester pakt de sleutel. Samen met de hulp lopen ze naar het appartement van Emile. Hij ligt op zijn rug, midden in de kamer. De vergeelde steunkous bungelt half aan zijn voet. Over zijn doorzichtige, bijna witte gezicht ligt een vredige lach.

Sunny Afternoon

Opeens hoor ik bekende klanken uit de jaren zestig. Ik loop naar mijn iPad en zet het geluid harder. *Sunny Afternoon* zing ik luid mee met het refrein. Ik voel me gelijk weer twintig. Ik zou die zomer liftend met vrienden door Europa trekken. Liften was toen nog een vrij normale manier van vervoer voor jonge mensen, goedkoop, avontuurlijk en betrekkelijk risicoloos. De Kinks herinneren mij aan de rit door de Povlakte en de wonderbaarlijke ontmoeting met een dementerende vrouw en haar dochter.

Nadat we een prachtwoek hadden meegemaakt aan het meer van Iseo, vertrokken wij op een warme dag 's morgens vroeg richting Venetië. Op een camping vlak voor Venetië zouden we elkaar weer ontmoeten want we gingen uit elkaar. Met drieën liften was te gecompliceerd. Dit keer ging ik samen met mijn vriend, die een paar jaar ouder was dan ik, meer liftervaring had en met wie ik het jaar daarvoor met succes een korte liftvakantie door Zwitserland had gemaakt.

Het werd een fortuinlijke reis. We kregen een lift van een Italiaanse vrouw die, zoals later bleek, met haar moeder aan het toeren was. De oude vrouw was voortdurend in de war. Ze zat steeds te lachen en te wijzen als ze iets vanuit het raam zag. Of het nu een boerderij was of een rij bomen, alles scheen haar te bevallen. Tegelijk stamelde ze in een onverstaanbaar Italiaans allerlei woorden en zinnen. Haar dochter zag er verzorgd uit en ik rook een zoete geur toen ik achter haar zat. Zelfs nu, na zovele jaren herken ik soms bij bepaalde bloemen nog die specifieke geur.

Ze stelde zich voor als Rina en mijn vriend wist haar in korte tijd te ontfutselen dat ze gescheiden was en in de verzekeringsbranche werkzaam was. Haar gouden oorbellen

dansten elke keer op en neer als ze even schuin naar achteren keek om mijn vriend te antwoorden. De zwarte haren vielen in sierlijke krullen tegen haar blanke nek. Ze legde in eenvoudig Frans uit dat ze 'n dagje uit was met haar moeder en niet echt een doel had.

‘Wel, dan brengt U ons toch naar Venetië,’ zei mijn vriend lachend, in zijn steenkolen-Frans. Ik schrok, dat was wel meer dan honderdvijftig kilometer: zoiets vraag je toch niet, dacht ik opgelaten. Maar kennelijk had m’n vriend snel doorzien dat de vrouw best zin had in een uitje. Dan hoefde ze niet alleen op haar moeder te letten. Ze moest erg lachen en zei geen ja en geen nee.

De weg door de Powlakte was saai, in tegenstelling tot de ritjes door Oostenrijk die we achter ons hadden gelaten. Nauwelijks heuvels, slechts weilanden, rijstvelden en af en toe een druivenaanplant. Onderweg stopten we bij een wijnproeverij; een hoeve waar we na een kleine rondleiding in een schuur wijn gingen proeven. Mijn vriend en Rina praatten voortdurend met elkaar en waren onder het proeven van de wijn openlijk met elkaar aan het flirten. De oude vrouw en ik stonden er een beetje verlaten bij. Om Rina en mijn vriend te helpen, trok ik me de situatie van oma aan en in mijn beste Frans probeerde ik contact met haar te krijgen. Met een wild gebaar pakte de oude vrouw mijn arm beet en trok me mee naar buiten. Ik wist niet wat ze wilde, maar liet me zonder slag of stoot meevoeren. Buiten gekomen bleek dat ze in de auto wilde gaan zitten. Gedwee ging ik bij haar zitten en eigenlijk was het een heel koddig gezicht. Voor in de auto gezeten, raam half open, vertelde ze in haar Italiaanse dialect lange verhalen terwijl ze druk gebaarde met haar door vele seizoenen getekende handen. Paarse aderen liepen kriskras

allerlei kanten uit. Ik deed alsof ik haar volkomen begreep en antwoordde steeds met *si, si*.

Ineens drukte ze op het knopje van de radio en draaide de volumeknop open. *I've got a big fat mama trying to break me*, de hit van de Kinks. En, achterin gezeten badend in het zweet, begon ik maar mee te zingen, ondersteund door een enthousiast klappende oma. Toen 'de zonnige middag' van de Kinks afgelopen was kreeg de oude vrouw het toch wel benauwd in de warme auto en gingen we samen onder 'n boom op een bankje zitten. Het wijntje en de warmte deden hun werk, vrij snel daarna werd ze rustig en zat ze te knikkebollen. Af en toe blies ze nog wat woorden met een paar zuchten mee naar buiten, maar ik liet haar toch even alleen.

Ik liep over het erf van de grote boerderij, ging door een openstaande deur van een bijgebouwtje naar binnen en kwam via een gang in een kantoor met tegen de muur een mahoniehouten kast met glazen deuren. In de antieke kast stonden rijen oude boeken, velen met leren omslagen en vergeelde exemplaren met donkerbruine banden. De meeste boeken hadden Italiaanse titels, maar ook herkende ik Latijnse exemplaren. Was het kerkboek uit mijn prille jeugd toch ergens goed voor geweest.

Ik realiseerde me dat in deze oude familiebibliotheek, annex kantoor, door de herenboeren voor de omgeving gewichtige beslissingen genomen waren. De pastoor was hier ontvangen om z'n flessen wijn in ontvangst te nemen, koop- en verkoopcontracten waren aan het bureau getekend en de werklui met ruwe handen waren hier uitbetaald, stelde ik me zo voor. Wellicht had de boer er een nummertje gemaakt met de meid toen die het kantoor wilde schoonmaken. M'n

fantasie sloeg op hol. Ik moest maar eens vertrekken bedacht ik toen.

Ik snelde terug naar oma, ging naast haar zitten en sloeg m'n arm om haar heen, daarmee het geknakte hoofd op m'n schouder een steuntje gevend en wachtte tot m'n vriend met z'n tijdelijke gezellin terug zouden komen. De melodie van de Kinks neuriede ik weer zachtjes voor mij uit en ik kan me nog goed herinneren dat ik vertederd en ontroerd tegelijk was toen ik de glimlach rond de mond van de oude vrouw duidelijk kon waarnemen bij het horen van het deuntje.

De vrijmarkt

Het begint op Koningsdag vorig jaar. Ik besluit naar de vrijmarkt te gaan in Amsterdam. Niet dat ik zo'n verzamelaar van rommelmarktspullen ben. Rotzooi genoeg in huis. Ik heb al zo vaak een poging gewaagd om mijn zolderinventaris naar de kringloop te verhuizen, maar elke keer als ik boven ben, snellen de herinneringen me weer tegemoet. Voor ik het weet zit ik dan met een of ander relikwie uit een vorige periode te mijmeren, soms met spijt en nostalgie dat het allemaal voorbij is. Alsof ik de vergane film zou kunnen upgraden en dan opnieuw af zou kunnen draaien, met een dan verbeterd script. Uiteindelijk daal ik de zoldertrap af en laat ik de mummies van mijn verleden verder vergelen.

Nee, ik was niet op zoek naar oude meuk of een ontbrekende schakel in een verzameling. Ik wilde het gewoon weer eens meemaken om tussen veel mensen te zijn. De Amsterdamse humor omarmen en om mijn oude stad opnieuw besnuffelen als een nieuwsgierige hond. Per slot van rekening ben ik alweer een tijdje vrijgezel.

Voor de gelegenheid had ik een week mijn baard laten staan, het oude ribfluwelen jasje uit de kast gehaald en een hoed opgezet. In Den Bosch moest ik overstappen en op perron 3a zag ik haar voor het eerst, eigenlijk voelde ik haar voor het eerst. Op de hoek van zo'n koffiekiosk stond ik, beschermd tegen de wind, te wachten op de intercity, toen ineens als een stormram iemand de hoek omschoot en tegen mij aan botste. Met moeite kon ik mijn evenwicht bewaren en net op het moment dat ik eens flink de waarheid wilde gaan zeggen, zag ik twee lange armen met aan het uiteinde sierlijk gevormde handen.

‘Oh wat erg, oh jee sorry, sorry hoor.’ Een trillende stem klonk vlak bij me. Ik keek naar die stem en zag twee blauwe ogen, vragend en bezorgd. ‘Heb ik je bezeerd?’ Het klonk zo onschuldig dat mijn voornemen iemand flink uit te foeteren, abrupt verdween.

‘Nee, nee hoor, ik schrok alleen, ik was in gedachten.’ Haar sprekende gezicht tussen blonde golvende lange haren, bleef onuitwisbaar in mijn hoofd hangen. Vasthouden, vasthouden... dreunde het in mijn hoofd.

‘Ga je ook naar Amsterdam?’

‘Ja, wie niet hè, het is Koningsdag, oh daar komt de trein. Nogmaals sorry hoor.’ Voordat ik haar kon vragen of we samen konden reizen, stak ze haar hand omhoog en liep richting de trein, onmiddellijk gevolgd door een horde reizigers, allemaal gretig om een zitplaats te bemachtigen. Ik zag nog net de blonde haren verdwijnen tussen de treindeuren. Op de treeplank keek ze nog een keer om en stak twee vingers omhoog. De bedoeling ontging me, maar toen ik me eindelijk de trein had binnen gewurmd en in het gangpad stond zag ik haar zitten met naast haar de opzichtig linnen tas die ze om haar schouders had gehad toen ze bij me stond. Ze pakte de tas en met een licht klopje op de zitting gebod ze me er te gaan zitten.

‘Het koste me wel moeite de plaats bezet te houden, tjonge wat een drukte.’

‘Lief van je om aan me te denken, ik ben trouwens Dillen.’ Ze stelde zich voor als Marieke en begon te vertellen over haar voornemen om eens lekker uit de bol te gaan in Amsterdam.

‘Eerst ga ik op zoek naar boeken van Piet Paaltjens. Ken je die?’

‘Dat is toevallig, ja die ken ik goed. Ik heb een paar boekjes van hem.’

‘Toch niet de bundel *Snikken en Grimlachjes*?’

‘Ja ik dacht het wel, ik weet het niet zeker,’ ik had spijt dat mijn geheugen niet onmiddellijk de titel kon oplepelen. Er drong zich een lange vent langs de mensen die in het gangpad stonden. Hij keek rond over de hoofden en zijn ogen bleven hangen bij mijn buurvrouw. Het leek of zijn ogen als laserstralen haar elk moment zouden kunnen doorboren.

‘Ah je bent er toch, we zouden toch samengaan?’ Marieke leek enigszins geschrokken, ik voelde het aan de lichte schok tegen mijn dijen waar ze nog vaster tegenaan kwam zitten.

‘Nee ik had zin om met mijn vriend te gaan. Ken je Dillen al?’ De doorgeschoten aspergestengel keek vragend naar mij en weer terug naar Marieke. Ze pakte mijn arm, schoof haar hoofd eronder en vleide zich tegen mijn borst.

‘Sinds wanneer heb je een vriend?’ Hij leek lichtelijk geïrriteerd. Het publiek rondom ons vermaakte zich kennelijk aan de scene die zich voor hen afspeelde, want ze hielden allemaal op met dat wat mensen in een treincoupé plachten te doen. Geen piepjes of geklik meer van mobieltjes die opgezweept door al die aanrakingen even daarvoor nog de lucht met duizenden gecodeerde signalen doorkruisten.

Marieke antwoordde hem niet. Ze tuitte haar bloedrode lippen, kwam naar voren en drukte die prachtige lippen tegen mijn gespannen mond. Na zeker tien seconden liet ze mijn mond, langzaam met een sierlijke beweging los. De stengel wendde zijn hoofd af en liep hoofdschuddend door naar de volgende wagon. De wanhopige blik in zijn ogen gaf duidelijk aan dat hij het onderspit had gedolven.

‘Zo dat was even nodig, nu ben ik vrij.’

‘Betekent wel dat je de hele dag aan mij vastzit, ik ben nu je vriendje.’

‘Dat is geen straf.’ Marieke keek me schalks aan en ongegeneerd, alsof die hele trein enkel en alleen voor ons tweeën naar de hoofdstad reed, kusten we elkaar.

De reünie

Hans

Hans leest de advertentie nog eens. *Op 20 september a.s. vieren we het vijftigjarig bestaan van het Mendelcollege. Alle oud-leerlingen, die dit met ons mee willen vieren, kunnen zich opgeven via onderstaand e-mail adres.*

De namen van de leden van het organisatiecomité staan op alfabetische volgorde vermeld en een foto van het gebouw siert de achtergrond. Lang geleden had Hans het Mendel voor het laatst betreden met de diploma-uitreiking. Na jaren ploeteren en gedwongen aanwezig te zijn in saaie lessen. Ouderwetse docenten die frontaal lesgaven, zonder didactische vaardigheden, en slechts feiten en foefjes over de hoofden spuiden.

In een archiefdoos heeft Hans nog wat spullen van het Mendelcollege bewaard. De opgaven van het schriftelijke examen, een oud rapport en een zwart-wit klassenfoto. Zijn ogen gaan langs de gezichten van de jongens en meisjes rond de zeventien, achttien jaar. Loes, met wie hij in een poortje had gestaan, zonder succes frummelend aan haar bloes, waardoor het bleef bij wat zoenen. Ella met wie hij na het eindexamen verkering kreeg. Alsof de bevrijding uit het klaslokaal ook de harten opende voor meer dan alleen klasgenoot zijn. Lang duurde de verliefdheid niet, hooguit een maand. Haar vader was kapitein op de grote vaart en ze mocht met hem mee een wereldreis maken. De verliefdheid was zo over. Ze was lief en ondanks haar kleine gestalte was ze een van de mooiste meisjes van de klas. Wat een lul was hij geweest om niet wat langer te wachten en het een kans te geven. Nee hij moest zo nodig de beest uit gaan hangen met Bart en Jos. Z'n ogen schieten onmiddellijk naar de achterste